

[Socialministeren]

Så jeg synes ikke, at vi kan være særlig uenige. Jeg forstår også, at hr. Tinning var rimelig godt tilfreds med den fremgangsmåde.

Sådan synes jeg også det skal gå med dette beslutningsforslag. Jeg synes ikke, vi skal begynde at trække ét forslag ud og sige: og her skal så i øvrigt ske noget inden den 1. september 1986. Det mener jeg ikke er rimeligt. Jeg mener, at det nu må køre på den måde, som vi har aftalt, og det er også det, indenrigsministeren lægger op til.

(Kort bemærkning).

Tinning (VS):

Det er klart, at vi heller ikke mener, at vi nu skal forlade den arbejdsplan, som vi lige har aftalt efter inspiration fra fru Aase Olesen. Det ville da være mærkeligt.

Men jeg forstår ikke fru Aase Olesens forslag sådan, at vi nu skal bruge tiden på at finde ud af, hvad de her ting koster, og derefter lave en offentlig debat, derefter lave en slags prioriteringsliste og så gå i gang med at realisere de forskellige ting. Jeg mener, at vi sagtens kan gøre tingene en smule mere nuanceret.

Vi kunne sige, at vi vil have kvalificeret vores prioriteringsgrundlag, vores beslutningsgrundlag. Vi vil med andre ord godt vide: hvis vi f.eks. skulle lave noget på fysioterapiområdet, så kunne en plan for sikring af disse relevante tilbud se ud sådan og sådan. Man kunne altså gøre sådan og sådan – den plan tager vi med. Men ikke sådan – og det vil jeg da godt sige til ministeren – at vi siger, at nu skal det så sættes i gang. Den plan udarbejder vi for at se, hvordan man kunne forestille sig at der kunne ske en forbedring på fysioterapiområdet, og hvad det så ville koste. Det indgår selvfølgelig i en samlet prioriteringsmæssig diskussion.

Det må bare ikke gå sådan, at nu bliver det sommer, og så tager vi på ferie, og så finder vi på et tidspunkt ud af, at der er nogle, der prioriterer dette med fysioterapi højt, og så beder vi indenrigsministeren komme med et eller andet. Det bliver for sent. Jeg mener vi sagtens kan bede indenrigsministeren skitsere, og man kunne forestille sig en løsning, der så sådan og sådan ud, og den ville koste sådan og sådan – men så lade en stillingtagen indgå i en samlet prioritering.

Jeg forstod også på fru Aase Olesen, at ministeren mere eller mindre i hvert fald ligesom går lidt rundt omkring startklodserne og er parat til at foretage sig et eller andet, og det synes jeg vi skal udnytte.

Jeg vil bare sige, at min tilslutning til fru Aase Olesens plan ikke gik på, at alt, hvad der hedder mere grundige overvejelser over, hvordan man kunne løse problemerne, skulle udsættes. Det kan være, at jeg udtrykker mig en smule unuanceret.

Jeg håber – det kan vi undersøge i udvalget – at vi kan få indenrigsministeren til at fortælle, hvordan man kunne tænke sig disse forbedringer, og hvad det er for ændringer, han går og overvejer. Så kan vi komme videre ad den vej.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 101:

Forslag til folketingsbeslutning om ændring af udskiftningsperioden for biler, som er anskaffet med støtte efter bistandslovens § 58.

Af Tinning (VS) m.fl.
(Fremsat 11/2 86).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Socialministeren (Mimi Stilling Jakobsen):**

Forslaget fra VS går ud på en afkortning af udskiftningsperioden for invalidebiler fra 6 til 4 år, og som følge deraf stilles forslag til ændring af afdragsbetalingen på lånet. Forslagsstillerne skønner, at merudgifterne i